

Arrest

nr. 170 527 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten: [N. S.], geboren op [...] te [...], Alias: [G., S.], geboren te [...], op [...] onderdaan van Kosovo/ [S. I.], geboren op [...] wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, poging tot misdaad, feit waarvoor hij op 24.02.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels poging tot misdaad, feit waarvoor hij op 05.02.2014 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (6 maanden met uitstel)

Gezien het winstgevend en herhaaldelijk karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winst oogmerk en het herhalende karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveren de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 11°, 62 en 74/11, § 1 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3, 7), 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"En ce que,

La décision entreprise est motivée exclusivement en référence à la condamnation dont le requérant a fait l'objet en date du 5.2.2014, par le tribunal correctionnel de Leuven ;

Alors que,

Aux termes de l'article 74/11, §2, al.2, « Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.» ; l'interdiction d'entrée n'est donc pas une mesure devant impérativement assortir toute décision d'ordre de quitter le territoire et il revient à la partie d'exposer les raisons justifiant qu'il soit fait usage de cette possibilité laissée par la loi, cette motivation devant par ailleurs prendre en compte l'ensemble des circonstances de la cause ; En l'espèce, le dossier administratif révèle que le requérant est dans l'incapacité absolue d'exécuter l'ordre de quitter le territoire dont l'interdiction d'entrée constitue le corolaire ;

En effet, il ressort du dossier administratif que le requérant ne saurait s'en retourner dans quelque autre pays que ce soit, où il serait autorisé à séjourner régulièrement (la partie adverse le reconnaît d'ailleurs sans ambages - cft le courrier électronique daté du 25.2.2014 adressé au conseil du requérant et dans lequel la partie adverse admet qu'un rapatriement du requérant semble « illusoire » - pièce D) ;

Il convient en effet de considérer que le requérant entretient des « liens pertinents » avec les Etats suivants : la Macédoine (où il est né), le Kosovo (où ses parents sont nés et dont ils avaient la nationalité) ainsi que la Serbie (l'acte de naissance du requérant le mentionnant comme de nationalité serbe) et le Monténégro.

Or,

- Les autorités macédoniennes, qui ont attesté de l'authenticité de l'acte de naissance dont le requérant est en possession, ont fait valoir dans l'attestation jointe en pièce 3 que l'intéressé n'était pas ressortissant de leur Etat.

- Suite à son rapatriement depuis la Belgique vers le Kosovo en date du 3.6.2012, les autorités kosovares ont sollicité des autorités belges qu'elles reprennent le requérant, celui-ci n'apparaissant pas comme ressortissant du Kosovo, demande à laquelle la Belgique a été contrainte de faire droit, le requérant étant ramené sur le sol belge en date du 27.9.2012 (pièce 11).

- Interrogées par l'Office des Etrangers à cet égard le 19.7.2012, les autorités serbes ont fait savoir qu'elles ne pouvaient accepter de reprendre le requérant dès lors qu'il n'était pas établi qu'il était un citoyen serbe (pièces 7 et 8).

- Quant aux autorités monténégrines, interrogées par l'Office des Etrangers quant à une reprise du requérant en juillet 2012, elles ont également fait savoir qu'elles ne pouvaient accepter cette reprise dans la mesure où le requérant n'apparaissait ni dans le registre des ressortissants du Monténégro, ni dans celui des non nationaux disposant d'un permis de séjour ou de résidence permanente délivrée par les autorités compétentes au Monténégro (pièces 9 et 10).

La partie adverse était également au courant de l'existence d'une procédure en reconnaissance du statut d'apatride introduite par le requérant devant le Tribunal de première instance de Bruxelles en date du 8.5.2013 ; une copie de la requête (et des pièces y annexées) se trouve au dossier administratif ; La partie adverse n'a tenu aucun compte de cette impossibilité absolue de retour dans le chef du requérant ;

En cela, la décision entreprise n'est pas valablement motivée et viole les principes et dispositions repris au moyen ;".

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Verzoeker betoogt dat, gelet op deze wetsbepaling, verweerder niet steeds verplicht is om bevel om het grondgebied te verlaten gepaard te laten gaan met een inreisverbod, en hij in dit verband een zekere discretionaire bevoegdheid behoudt. Verweerder dient aldus, zo stelt hij, te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt en uit de motivering dient te blijken dat hij alle relevante omstandigheden van het individuele geval in rekening heeft gebracht. Concreet, en dit is het kernpunt van zijn betoog, is verzoeker van mening dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de absolute onmogelijkheid voor hem om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2014. Hij stelt dat deze onmogelijkheid voldoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar welk land dan ook waar hij wettig kan verblijven. Hij erkent banden te hebben met Macedonië, Kosovo, Servië en Montenegro, doch betoogt dat geen van deze landen hem erkent als nationale onderdaan. Hij wijst er ook op dat verweerder kennis had van het gegeven dat hij een procedure om te worden erkend als staatloze had ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg.

De Raad merkt op dat verweerder in casu het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar noodzakelijk heeft geacht. Hij verwijst naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, poging tot misdaad. Voor dergelijke feiten werd hij tweemaal veroordeeld. Een eerste maal op 24 februari 2012 door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van acht maanden en een tweede maal op 5 februari 2014 door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan zes met uitstel. Verweerder motiveert dat gelet op het winst oogmerk bij de gepleegde feiten en het herhalende karakter van het criminele gedrag van verzoeker dient te worden aangenomen dat hij een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde en aldus een inreisverbod voor een duur van acht jaar is gerechtvaardigd.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2014 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, wenst de Raad te benadrukken dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Zo is een beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod vervolgens als de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Aldus dringt zich ook de vaststelling op dat de elementen die relevant zijn bij het nemen van een beslissing tot verwijdering niet noodzakelijk dezelfde zijn als de elementen die relevant zijn bij het opleggen van een inreisverbod, en omgekeerd. Een inreisverbod dat wordt opgelegd aan een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de betreffende vreemdeling, na zijn verwijdering van het grondgebied, gedurende een welbepaalde periode een verbod wordt opgelegd om opnieuw het Schengengrondgebied te betreden en hier te verblijven. De relevante omstandigheden bij het opleggen van een dergelijk verbod, die het bestuur er mogelijkwijze van kunnen doen afzien een dergelijk verbod op te leggen of die kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur van het inreisverbod wordt bepaald, zijn aldus omstandigheden die wijzen op bepaalde concrete banden met of belangen op het Schengengrondgebied die kunnen rechtvaardigen dat een vreemdeling onmiddellijk of binnen een kortere periode opnieuw toegang kan verkrijgen tot het Schengengrondgebied en hier kan verblijven. De Raad stelt vast dat de vraag in welke mate een vreemdeling al dan niet in de mogelijkheid is om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten zeker relevant is wat betreft het nemen van een dergelijke beslissing, doch niet blijkt dat dit ook relevant is wat betreft het bijkomend opleggen van een inreisverbod en de vraag of er sprake is van concrete omstandigheden die het individuele geval kenmerken en die een onmiddellijke of snellere terugkeer naar het Schengengrondgebied kunnen rechtvaardigen of vereisen. In de uiteenzetting van het middel brengt verzoeker geen dergelijke relevante omstandigheden naar voor. Er blijkt niet dat het thans door verzoeker naar voor gebrachte betoog relevant is wat het thans bestreden inreisverbod betreft. In casu dringt de vaststelling zich ook op dat de Raad bij arrest nr. 130 299 van 29 september 2014 reeds het beroep verwierp dat verzoeker instelde tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2015. Er blijkt niet dat verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep instelde bij de Raad van State, zodat het bevel van 5 maart 2014 thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker dient aldus het Schengengrondgebied te verlaten, en een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden inreisverbod doet daaraan geen afbreuk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker met zijn uiteenzetting ook niet overtuigt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het

thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. Verzoeker besluit hiertoe omdat hij in geen enkel land waarmee hij een band heeft wettig zou kunnen verblijven. Een voldoende bewijs hiervan legt hij evenwel niet voor. Verzoeker brengt stukken aan waarin de Macedonische, de Kosovaarse en de Servische overheden verklaren dat verzoeker geen nationaal onderdaan is. Ook legt verzoeker een stuk voor waarin de Montenegrijnse autoriteiten verklaren dat hij geen nationaal onderdaan is en verzoeker er op dat ogenblik niet voorkomt in het register van niet-onderdanen die beschikken over een verblijfstitel. Het gegeven dat verzoeker thans niet de nationaliteit heeft van de betreffende landen betekent evenwel nog niet dat hij niet legaal in een van deze landen zou kunnen verblijven. Zelfs aangenomen dat verzoeker actueel niet de nationaliteit heeft van een van de betreffende landen, blijkt aldus nog niet dat hij, gelet op zijn banden met deze landen, in geen enkel hiervan een wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen (cf. GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012; GwH 17 december 2009, nr. 198/2009). Ook het gegeven dat verzoeker actueel niet voorkomt in een register van niet-onderdanen die beschikken over een verblijfstitel sluit zulks nog niet uit. Er blijkt evenmin dat verzoeker in dit verband dienstig kan verwijzen naar een elektronisch bericht van verweerder waarin deze aangeeft dat een repatriëring niet mogelijk is. Het gegeven dat een (gedwongen) repatriëring niet mogelijk is, toont op zich immers nog niet aan dat verzoeker, mits het ondernemen van de vereiste stappen hiertoe, geen wettig verblijf kan verkrijgen in een van de betreffende landen en zodoende wel degelijk in de mogelijkheid is om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoeker een procedure inleidde om te worden erkend als staatloze doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het enkele gegeven dat men staatloos zou zijn, heeft op zich geen recht op verblijf tot gevolg en sluit niet uit dat men in een land waarmee men banden heeft een wettig en duurzaam verblijf kan genieten. Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet erkend was als staatloze, zodat ook niet blijkt dat verweerder met dit statuut op zich rekening kon of diende te houden.

In zoverre verzoeker een schending inroept van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 1^o van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat een dergelijke bepaling niet bestaat. In zoverre hij doelt op artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder in dit verband enig concreet gegeven dat kan rechtvaardigen dat een kortere duur wordt bepaald ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. De voorgehouden onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2014, is geen omstandigheid die wijst op concrete belangen op, of banden met, het Schengengrondgebied die kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur wordt bepaald derwijze dat hij zich sneller terug vermag te begeven naar het Schengengrondgebied. Deze onmogelijkheid wordt verder ook niet op voldoende concrete wijze aannemelijk gemaakt. In zoverre verzoeker doelt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1^o van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat elke nadere toelichting in dit verband ontbreekt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 1, 11^o van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling definieert wat dient te worden begrepen onder een risico op onderduiken. In de thans bestreden beslissing wordt verzoeker evenwel geenszins een risico op onderduiken tegengeworpen, zodat de relevantie van deze ingeroepen bepaling niet blijkt voor wat betreft de thans bestreden beslissing. Enige nadere toelichting wordt in dit verband ook niet verstrekt. Dit onderdeel van het middel kan aldus niet worden weerhouden.

2.2.4. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 3, 7), 5 en 11 van de terugkeerrichtlijn wijst de Raad er ten slotte op dat de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012). Verzoeker toont niet aan dat deze bepalingen van de richtlijn niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht. Er blijkt aldus niet dat verzoeker zich nog rechtstreeks kan beroepen op deze bepalingen van de terugkeerrichtlijn.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS